

Så med de positive tilkendegivelser, der også er fremsat fra SF, vil Dansk Folkeparti se særdeles positivt på det her forslag og stemme for.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre har stor sympati for dette beslutningsforslag fra CD om at give skattefrihed til personer, der af deres arbejdsgiver får dækket udgifterne til alkoholafvænnning.

Vi synes, der ligger mange sunde principper bag forslaget. Ikke mindst holdningen til, at virksomhederne går ind og tager et større socialt ansvar, mener vi helt klart er positivt. Og beslutningsforslaget vil jo først og fremmest komme den enkelte medarbejder til gode, og derefter vil der være store fordele for den enkelte virksomhed.

Medarbejderne vil få tryghed, fordi deres arbejdsgivere økonomisk og socialt bakker dem op, hvis de er kommet ud i et alkoholmisbrug, og det vil selvfølgelig også komme samfundet som helhed til gode, at medarbejdere hjælpes på vej til at få gjort noget ved deres eventuelle alkoholproblemer.

Men alligevel er der altså en række problemer i forbindelse med at udarbejde en egentlig lovgivningsramme på området. Der er afgrænsningsproblemer i forbindelse med behandlingstyper, der kan være en risiko for forskelsbehandling inden for den enkelte virksomhed, og vi kan risikere at åbne en glidebane, fordi det bliver svært at trække grænsen senere hen.

Som sagt synes vi, der ligger mange sympatiske tanker til grund for beslutningsforslaget, men vi kan altså ikke tilslutte os forslaget i den foreliggende form. Vi vil dog meget gerne arbejde videre med udviklingen af det sociale ansvar, og jeg mener, at en af de ting, som kunne indgå i det videre arbejde, var at kigge nærmere på forsikringsordninger, hvor man mere specifikt forholder sig til, hvilke ting virksomhederne kan tage sig af. Forsikringsordninger kunne være et element i det videre arbejde, som kunne medføre, at vi fra Det Radikale Venstres side så mere positivt på forslaget.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Centrum-Demokraterne har jo netop bestræbt sig på at afgrænse spørgsmålet, for ved de konferencer, der blev holdt om virksomhedernes sociale ansvar, opdagede vi, at der var en del virksomheder, der allerede havde påtaget sig et ansvar og faktisk gav medarbejderne behand-

ling inden for sygehusvæsenet eller andre former for behandling.

Så kom debatten om skatten, og den var jo interessant, og den var i nogen grad en buffer for at udvikle noget. Jeg synes i øvrigt, det er et udmærket princip i en tid, hvor det ikke er så interessant, hvor mange penge man får i lønningsposen, som hvad virksomheden i øvrigt tilbyder medarbejderen, så det er uhyre relevant. Så har jeg også svaret på spørgsmålet om, hvorvidt det er en glidebane.

Med hensyn til forskelsbehandling er det jo sådan i dag, at næsten ligegyldigt hvilket job man beklæder, har virksomheden jo gjort en betydelig indsats vedrørende uddannelse af den enkelte til præcis det, vedkommende foretager sig. Det tror jeg er en meget gammel diskussion, som nok kan finde sin plads på Arbejdermuseet.

Frank Aaen (EL):

Vi er naturligvis tilhængere af, at virksomhederne skal have et større socialt ansvar for deres ansatte, herunder lade være med at fyre dem og lade være med at deltage i meget af den sociale bortsortering, der sker i øjeblikket.

Men vi er imod dette forslag af skattepolitiske grunde. Det er ikke mere end et par år siden, vi vedtog en meget fornuftig opstramning af frynsegodebeskatningen, som afgrænsede mulighederne for at foretage aflønning via frynsegoder. Desværre gik der ikke lang tid, før den første udhuling af den lov blev gennemført, og nu lægges der altså op til yderligere en udhuling. Det er vi rent skattepolitisk principielt imod.

For det andet er vi meget imod tendenser til at forstærke opdelingen i samfundet, og det er jo det, der sker her. Her gives der igen en fordel til de velbærgede i samfundet, hvorimod de arbejdsløse og de, der i øvrigt er uden for arbejdsmarkedet, ikke får andel i det gode, der er forslaget om her.

Selv om man måske indfører, at i hvert fald alle, der er i arbejde, skal omfattes af et sådant tilbud, er der vel overhovedet ikke nogen, der er et sekund i tvivl om, at det er direktøren og de ledende medarbejdere – nøglemedarbejderne – der vil få tilbudet, hvorimod medarbejderen længere nede i hierarkiet, f.eks. rengøringsassistenten, er blevet fyret, meget længe før det kommer på tale at hjælpe vedkommende til alkoholafvænnning. Der sker altså en opdeling, både mellem dem, der er i arbejde, og dem, der